

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 79

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 4 februarie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI		
106.	— Decizie privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, de către domnul Ion-Claudiu Teodorescu a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Justiției	2
107.	— Decizie privind reluarea activității doamnei Elena Petrașcu în funcția publică de inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului	2
108.	— Decizie privind aplicarea mobilității pentru doamna Elena Petrașcu din funcția publică de inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului în funcția publică de secretar general al Ministerului Justiției	3
109.	— Decizie pentru numirea domnului Călin-Ioan Bota în funcția de secretar de stat la Ministerul Fondurilor Europene	3
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE		
	Decizia nr. 28 din 11 noiembrie 2019 (Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii)	4–16

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI
GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIM-MINISTRUL

DECIZIE
privind încetarea exercitării, cu caracter temporar,
de către domnul Ion-Claudiu Teodorescu a funcției publice
vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar
general al Ministerului Justiției

În temeiul art. 29, art. 397 lit. b), art. 502 alin. (1) lit. f), art. 509 alin. (3), art. 524 alin. (1) și art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — (1) La data intrării în vigoare a prezentei decizii încetează exercitarea, cu caracter temporar, de către domnul Ion-Claudiu Teodorescu a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general al Ministerului Justiției.

(2) Domnul Ion-Claudiu Teodorescu predă lucrările și bunurile care i-au fost încredințate în vederea exercitării atribuțiilor de serviciu în termen de 3 zile de la data prevăzută la alin. (1).

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Antonel Tănase

București, 4 februarie 2020.
Nr. 106.

GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIM-MINISTRUL

DECIZIE
privind reluarea activității doamnei Elena Petrașcu
în funcția publică de inspector guvernamental
în cadrul Secretariatului General al Guvernului

Având în vedere cererea doamnei Elena Petrașcu, înregistrată la Secretariatul General al Guvernului cu nr. 20/2.366 din 3 februarie 2020, în temeiul art. 29, art. 397 lit. b) și art. 512 alin. (6) și (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Elena Petrașcu își reia activitatea în funcția publică de inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Antonel Tănase

București, 4 februarie 2020.
Nr. 107.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind aplicarea mobilității pentru doamna Elena Petrașcu
din funcția publică de inspector guvernamental în cadrul
Secretariatului General al Guvernului în funcția publică
de secretar general al Ministerului Justiției**

În temeiul art. 29, art. 394 alin. (2) lit. c), art. 397 lit. b), art. 502 alin. (1) lit. h), art. 503 alin. (1) și (2) și art. 530 alin. (3) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii se aplică mobilitatea pentru doamna Elena Petrașcu din funcția publică de inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului în funcția publică de secretar general al Ministerului Justiției.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Antonel Tănase

București, 4 februarie 2020.

Nr. 108.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru numirea domnului Călin-Ioan Bota în funcția
de secretar de stat la Ministerul Fondurilor Europene**

În temeiul art. 29 și al art. 31 lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Călin-Ioan Bota se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Fondurilor Europene.

PRIM-MINISTRU
LUDOVIC ORBAN

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Antonel Tănase

București, 4 februarie 2020.

Nr. 109.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU SOLUȚIONAREA RECURSULUI ÎN INTERESUL LEGII

DECIZIA Nr. 28

din 11 noiembrie 2019

Dosar nr. 1.368/1/2019

Ilie Iulian Dragomir	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului
Laura Mihaela Ivanovici	— președintele Secției I civile
Eugenia Voicheci	— președintele Secției a II-a civile
Ionel Barbă	— președintele delegat al Secției de contencios administrativ și fiscal
Daniel Grădinaru	— președintele Secției penale
Lavinia Valeria Lefterache	— judecător la Secția penală
Ionuț Mihai Matei	— judecător la Secția penală
Mirela Sorina Popescu	— judecător la Secția penală
Ioana Alina Ilie	— judecător la Secția penală
Francisca Maria Vasile	— judecător la Secția penală
Valentin Horia Șelaru	— judecător la Secția penală
Leontina Șerban	— judecător la Secția penală
Marius Dan Foițoș	— judecător la Secția penală
Rodica Cosma	— judecător la Secția penală
Simona Daniela Encean	— judecător la Secția penală
Maricela Cobzariu	— judecător la Secția penală
Oana Burnel	— judecător la Secția penală
Dan Andrei Enescu	— judecător la Secția penală
Ștefan Pistol	— judecător la Secția penală
Bianca Elena Țăndărescu	— judecător la Secția I civilă
Sorinela Alina Macavei	— judecător la Secția I civilă
Minodora Condoiu	— judecător la Secția a II-a civilă
Mărioara Isăilă	— judecător la Secția a II-a civilă
Liliana Vișan	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Claudia Marcela Canacheu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii ce formează obiectul Dosarului nr. 1.368/1/2019 este legal constituit, conform dispozițiilor art. 473 alin. (1) din Codul de procedură penală, art. 271 și art. 272 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare, dosarul fiind amânat la termenele din 16 septembrie 2019 și 14 octombrie 2019 pentru motivele relevate în încheierile de ședință de la termenele respective.

Ședința este prezidată de către vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, domnul judecător Ilie Iulian Dragomir.

La ședința de judecată participă doamna Marinela Mincă, procuror-șef al Biroului de reprezentare, Serviciul judiciar penal, Secția judiciară din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Conform art. 27³ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare, la ședința de judecată participă doamna Silvia Sanda Iancu, magistrat-asistent în cadrul Completului competent să judece recursul în interesul legii.

Magistratul-asistent referă cu privire la obiectul recursului în interesul legii formulat de către Colegiul de conducere al Curții de Apel București prin sesizarea din data de 14 mai 2019, vizând interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor referitoare la „competența funcțională (complet de drepturi și libertăți, complet de cameră preliminară, instanță de judecată) de soluționare a căii de atac împotriva încheierii prin care a fost respinsă ca inadmisibilă cererea de sesizare a Curții Constituționale a României cu o excepție de neconstituționalitate”, ce formează obiectul Dosarului nr. 1.368/1/2019, aflat pe rolul completului de judecată, precum și cu privire la faptul că judecător-raportor a fost desemnat, conform prevederilor art. 473 alin. (4) din Codul de procedură penală, doamna judecător Maricela Cobzariu — judecător la Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție, raportul întocmit fiind depus la dosar și comunicat membrilor completului.

A mai învederat că, în legătură cu problema de drept supusă interpretării, s-au solicitat și depus la dosar opiniile specialiștilor Direcției legislație, studii documentare și informatică juridică de la Înalta Curte de Casație și Justiție, din cadrul Universității de Vest din Timișoara, precum și puncte de vedere ale curților de apel și procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, care au fost avute în vedere la redactarea raportului.

După prezentarea referatului cauzei de către magistratul-asistent, constatând că nu sunt alte chestiuni prealabile ori excepții de invocat, **președintele Completului pentru soluționarea recursului în interesul legii, domnul judecător Ilie Iulian Dragomir, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție**, a acordat cuvântul reprezentantului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție în susținerea punctului de vedere cu privire la sesizarea cu recursul în interesul legii de față.

Reprezentantul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, doamna procuror-șef Marinela Mincă, în prealabil, a precizat că va formula concluzii exclusiv cu privire la admisibilitatea sesizării formulate de Colegiul de conducere al Curții de Apel București, susținând că, în raport cu Decizia în interesul legii nr. 25 din 11 noiembrie 2019, pronunțată de Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii în primul dosar aflat pe lista de ședință din aceeași zi a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care s-a respins ca inadmisibil recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, întrucât ar viza explicitarea efectelor Deciziei Curții Constituționale nr. 297 din 26 aprilie 2018, a apreciat că și în prezenta cauză situația este similară, astfel încât se impune respingerea, ca inadmisibilă, a sesizării formulate.

A susținut că demersul Colegiului de conducere al Curții de Apel București vizează, în realitate, explicitarea efectelor deciziei instanței de contencios constituțional nr. 321 din 9 mai 2017, care a avut ca obiect controlul de constituționalitate al art. 29 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Or, considerentele deciziei anterior menționate sunt clare: calea de atac împotriva încheierii prin care se respinge

cererea de sesizare a Curții Constituționale, întrucât excepția este inadmisibilă, *este recursul*, care se judecă de instanța imediat superioară.

A mai susținut că după pronunțarea Deciziei nr. 321 din 9 mai 2017 de către Curtea Constituțională, inclusiv Înalta Curte de Casație și Justiție în Secția penală și în cadrul completurilor de 5 judecători în materie penală și-a schimbat jurisprudența, deoarece până la momentul pronunțării acesteia instanța califica drept apel calea de atac în ipoteza evocată.

Totodată, potrivit art. 54 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, completul de recurs este format din 3 judecători.

Prin urmare, se impune respingerea ca inadmisibilă a sesizării, întrucât vizează efectele Deciziei Curții Constituționale nr. 321/2017.

Președintele Completului pentru soluționarea recursului în interesul legii, domnul judecător Ilie Iulian Dragomir, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, constatând că nu sunt întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a reținut dosarul în pronunțare asupra admisibilității recursului în interesul legii.

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

1. Problema de drept care a generat practica neunitară

Prin recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel București, înregistrat la Înalta Curte de Casație și Justiție cu nr. 1.368/1/2019, s-a arătat că în practica judiciară națională nu există un punct de vedere unitar privind interpretarea și aplicarea dispozițiilor vizând *competența funcțională (complet de drepturi și libertăți, complet de cameră preliminară, instanță de judecată) de soluționare a căii de atac împotriva încheierii prin care a fost respinsă ca inadmisibilă cererea de sesizare a Curții Constituționale a României cu o excepție de neconstituționalitate.*

2. Examenul jurisprudențial

Prin cererea de recurs în interesul legii s-a arătat că, în urma verificării jurisprudenței la nivel național, s-au evidențiat mai multe orientări ale practicii judiciare, relevându-se că nici anterior și nici ulterior pronunțării și publicării Deciziei nr. 321 din 9 mai 2017 a Curții Constituționale a României în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 20 iulie 2017, în practica judiciară nu a existat un punct de vedere unitar cu privire la calificarea căii de atac împotriva încheierilor prin care se respinge solicitarea de sesizare a Curții Constituționale cu o excepție de neconstituționalitate și competența funcțională de soluționare a acesteia.

Soluțiile pronunțate de instanțele judecătorești

2.1. Într-o primă orientare a practicii, s-a considerat că **apelul** este calea de atac incidentă, cauza fiind soluționată (în complet de apel) independent de competența funcțională (judecător de drepturi și libertăți, judecător de cameră preliminară, instanță de judecată) a organului judiciar ce a pronunțat hotărârea atacată.

Sub aspectul calificării căii de atac și a competenței funcționale de soluționare, instanțele care au îmbrățișat această orientare jurisprudențială au reținut următoarele argumente: curtea de apel nu judecă calea de atac a recursului, nici potrivit dispozițiilor Codului de procedură penală și nici potrivit modificării legislative intervenite prin Legea nr. 207/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, întrucât modificările intervenite prin Legea nr. 207/2018 din data de 20 iulie 2018 la art. 21 din Legea

nr. 304/2004 fac referire doar la competența funcțională a Înaltei Curți de Casație și Justiție în această materie; intitularea/denumirea căii de atac ca fiind recurs este una generică, deosebită de cea prevăzută de Codul de procedură penală sau civilă deoarece în prezent, în materia căilor de atac, curtea de apel are competența funcțională de a judeca doar apeluri și contestații în completuri de apel formate din doi judecători.

În sensul primei orientări au fost identificate mai multe hotărâri definitive pronunțate de:

— *Curtea de Apel București — Secția I penală:* Decizia penală nr. 1.030/A/19.07.2018 în Dosarul nr. 31.983/3/2017/a3, Decizia penală nr. 723/11.05.2018 în Dosarul nr. 913/236/2018/a1, Decizia penală nr. 416/A/21.03.2018 în Dosarul nr. 1.045/2/2018, Decizia penală nr. 659/A/02.05.2018 în Dosarul nr. 1.888/2/2018, Decizia penală nr. 989/A/28.06.2018 în Dosarul nr. 5.193/2/2018, Decizia penală nr. 1.175/A/22.09.2017 în Dosarul nr. 5.618/3/2015*, Decizia penală nr. 1.052/A/03.09.2018 în Dosarul nr. 6.100/2/2018, Decizia penală nr. 1.054/21.08.2017 în Dosarul nr. 6.572/4/2017, Decizia penală nr. 1.354/A/16.10.2018 în Dosarul nr. 8.467/1748/2018, Decizia penală nr. 1.068/05.09.2017 în Dosarul nr. 10.380/4/2017, Decizia penală nr. 179/A/02.02.2018 în Dosarul nr. 26.541/4/2017, Decizia penală nr. 917/19.06.2018 în Dosarul nr. 31.983/3/2017/a2, Decizia penală nr. 612/A/24.04.2017, Încheierea penală din 9.08.2018 în Dosarul nr. 6100/1/2018, dar și Secția a II-a penală: Decizia penală nr. 194/A/13.02.2018 în Dosarul nr. 702/2/2018, Decizia penală nr. 566/A/25.04.2018 în Dosarul nr. 1.223/2/2018, Decizia penală nr. 991/A/14.08.2018 în Dosarul nr. 5.506/2/2018, Decizia penală nr. 1.183/A/15.09.2017 în Dosarul nr. 233.372/3/2017;

— *Curtea de Apel Brașov — Secția penală:* Decizia penală nr. 723/29.10.2015 pronunțată în Dosarul nr. 2.938/62/2015, Încheierea penală nr. 37/CCP din 30.06.2016 pronunțată în Dosarul nr. 223/64/2016, Decizia penală nr. 2/AP din 6.01.2016 pronunțată în Dosarul nr. 35.248/197/2014*;

— *Curtea de Apel Craiova — Secția penală și pentru cauze cu minori:* Decizia penală nr. 177/06.02.2017;

— *Curtea de Apel Pitești — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie:* Decizia penală nr. 591/A/17.05.2016 pronunțată în Dosarul nr. 317/46/2016 și Decizia penală nr. 115/A/09.02.2017 pronunțată în Dosarul nr. 691/109/2016/a 2;

— *Curtea de Apel Timișoara — Secția penală:* Decizia nr. 791/A/1 din 1.07.2018 pronunțată în Dosarul nr. 18.591/55/2017/a1;

— *Judecătoria Cluj-Napoca — Secția penală:* Încheierea penală din 30.06.2017 pronunțată în Dosarul nr. 2.705/211/2016;

— *Tribunalul Galați — Secția penală:* Decizia penală nr. 1/A/31.10.2017 pronunțată în Dosarul nr. 2.089/121/2017;

— *Tribunalul Iași — Secția penală:* Decizia penală nr. 3/19.10.2017 pronunțată în Dosarul nr. 20.830/245/2016*/a1, Decizia penală nr. 1/10.04.2017 pronunțată în Dosarul nr. 36.540/245/2016/a1, Încheierea penală din 19.07.2017 pronunțată în Dosarul nr. 20.830/245/2016*/a1; Decizia penală nr. 298/11.04.2016.

2.2. Într-o a doua orientare a practicii conturată la nivelul instanțelor de judecată s-a arătat că recursul este calea de atac incidentă în situația menționată, cauza fiind soluționată (în complet de recurs, compus din 3 judecători) de instanța ierarhic superioară independent de competența funcțională (judecător de drepturi și libertăți, judecător de cameră preliminară, instanță de judecată) a organului judiciar ce a pronunțat hotărârea atacată. În argumentare s-a reținut că: prin considerentele Deciziei nr. 321 din 9 mai 2017 pronunțate de

Curtea Constituțională a României și publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 20 iulie 2017 (paragrafele 21 și 22) s-a statuat că recursul este calea de atac incidentă; sub aspectul compunerii completului de judecată competent a soluționa recursul există o reglementare generală — art. 54 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, însă în prezent Codul de procedură penală nu reglementează recursul drept cale de atac, în absența unei norme speciale urmând a se face aplicarea prin analogie a dispozițiilor din materia apelului, în condițiile în care dispozițiile art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu au fost adaptate modificărilor legislative intervenite în materie penală, analogie permisă, conform considerentelor Deciziei nr. 25 din 17 noiembrie 2014 pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

Totodată, s-a mai relevat că, potrivit art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, încheierea motivată de respingere a cererii de sesizare a Curții Constituționale poate fi atacată cu recurs la instanța imediat superioară, text de lege ce nu a fost adaptat modificărilor legislative cu privire la calea de atac concepută distinct de orice calificare procesuală civilă sau penală, fiind apreciat ca un remediu judiciar ce nu preia din caracteristicile proprii recursului prevăzut de Codul de procedură civilă sau de Codul de procedură penală, iar această cale de atac nu poate fi considerată nici recurs și nici apel, contestație sau plângere în sensul Codului de procedură penală, însă își menține natura juridică de cale de atac specială și nu poate purta denumiri diferite în funcție de procedura civilă sau penală în care intervine.

În acest sens au fost identificate mai multe hotărâri definitive atât la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție, cât și la nivelul curților de apel după cum urmează:

— *Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală:* Decizia penală nr. 747/13.09.2018 pronunțată în Dosarul nr. 202/39/2018/a1.1, Decizia penală nr. 664/12.07.2018 pronunțată în Dosarul nr. 19.415/3/2018, Decizia penală nr. 602/20.06.2018 pronunțată în Dosarul nr. 5.667/62/2017/a1, Decizia penală nr. 122/09.02.2018 pronunțată în Dosarul nr. 3.265/271/2017;

— *Curtea de Apel București — Secția I penală:* Decizia penală nr. 1/R/23.10.2018, în Dosarul nr. 7.552/2/2018 și Secția a II-a penală: Decizia penală nr. 1/R/14.06.2018 în Dosarul nr. 4.483/2/2018 și Decizia penală nr. 2/R/03.10.2018, în Dosarul nr. 7.976/299/2018;

— *Curtea de Apel Brașov — Secția penală:* Decizia penală nr. 2/R/02.02.2018 pronunțată în Dosarul nr. 10.129/197/2017/a1, Decizia penală nr. 2/R/04.12.2017 pronunțată în Dosarul nr. 15.101/197/2017 și Încheierea penală nr. 48/CP/07.06.2018 pronunțată în Dosarul nr. 5.667/62/21017/a1, Decizia penală nr. 1/R/09.06.2016 pronunțată de *Tribunalul Covasna — Secția penală* în Dosarul nr. 634/322/2016/a1.1;

— *Curtea de Apel Cluj — Secția penală:* Decizia penală pronunțată la 9.11.2018 în Dosarul nr. 647/33/2018; Încheierea din 31.10.2018 pronunțată de *Tribunalul Cluj — Secția penală* în Dosarul nr. 6.282/211/2016/a2; Decizia penală nr. 1/18.10.2018 pronunțată de *Tribunalul Sălaj — Secția penală* în Dosarul nr. 1.079/84/2018;

— *Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie:* Decizia penală nr. 1/P/19.10.2018 pronunțată în Dosarul nr. 30.328/212/2017;

— *Curtea de Apel Craiova — Secția penală:* Decizia penală nr. 1.686/02.11.2017 pronunțată în Dosarul nr. 2.079/95/2016/a5, Decizia penală nr. 386/20.03.2018 pronunțată în Dosarul nr. 2.642/263/2017 și Decizia penală nr. 898/14.06.2018 pronunțată în Dosarul nr. 461/101/2018; Decizia penală nr. 20/21.05.2015 pronunțată de *Tribunalul Olt*; Decizia penală nr. 2/25.05.2018 pronunțată de *Tribunalul Gorj — Secția penală* în Dosarul nr. 1.918/317/2017; Decizia penală nr. 391/C/15.06.2018 pronunțată de *Tribunalul Mehedinți — Secția penală* în Dosarul nr. 399/101/2018*;

— *Curtea de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori:* Decizia penală nr. 1.081/25.10.2018 pronunțată în Dosarul nr. 612/44/2018; Încheierea penală din 6.01.2016 (contestație) pronunțată de *Tribunalul Vrancea — Secția penală* și Încheierea penală din 28.12.2015 (recurs) pronunțată de *Judecătoria Focșani*;

— *Curtea de Apel Iași — Secția penală și pentru cauze cu minori:* Decizia penală nr. 1/05.03.2018 pronunțată în Dosarul nr. 4.696/189/2017/a1, Decizia penală nr. 3/19.10.2017 pronunțată de *Tribunalul Iași — Secția penală* în Dosarul nr. 20.830/245/2016*/a1;

— *Curtea de Apel Oradea — Secția penală și pentru cauze cu minori:* Încheierea penală nr. 1/R/01.03.2018 pronunțată în Dosarul nr. 402/111/2018 și Decizia penală nr. 3/A/09.01.2018 pronunțată în Dosarul nr. 3.265/271/2017;

— *Tribunalul Argeș — Secția penală:* Decizia penală nr. 1/R/27.09.2018 pronunțată în Dosarul nr. 18.465/280/2016/a1, *Tribunalul Vâlcea — Secția penală:* Decizia penală nr. 41/02.07.2018 pronunțată în Dosarul nr. 3.199/288/2018, Decizia penală nr. 28/21.95.2018 pronunțată în Dosarul nr. 3.553/241/2017/a1, Decizia penală nr. 31/11.06.2018 pronunțată în Dosarul nr. 2.821/241/2017;

— *Curtea de Apel Timișoara — Secția penală:* Decizia penală nr. 812/A/08.08.2018 pronunțată în Dosarul nr. 19.561/55/2017.

2.3. A treia orientare a practicii conturată la nivelul instanțelor de judecată a evidențiat faptul că recursul este calea de atac incidentă în cazul respingerii ca inadmisibilă a unei cereri de sesizare a Curții Constituționale cu o excepție de neconstituționalitate, însă va fi soluționată de un complet cu aceeași funcție judiciară (judecător de drepturi și libertăți, judecător de cameră preliminară, instanță de judecată) din cadrul instanței ierarhic superioare ca și organul judiciar care a pronunțat hotărârea atacată. În sensul acestei orientări au fost identificate și transmise anexat sesizării mai multe hotărâri definitive atât la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție, cât și la nivelul curților de apel după cum urmează:

— *Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală:* Încheierea penală nr. 570/18.10.2018 pronunțată în Dosarul nr. 11.977/299/2017 (regulator de competență);

— *Curtea de Apel Bacău* a comunicat doar punctul de vedere al judecătorilor din cadrul *Tribunalului Bacău*, conform căruia, sub aspectul calificării căii de atac și a competenței funcționale de soluționare, după publicarea Deciziei nr. 321 din 9 mai 2017 a Curții Constituționale în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 20 iulie 2017, recursul este calea de atac incidentă în cazul respingerii ca inadmisibilă a unei cereri de sesizare a Curții Constituționale cu o excepție de neconstituționalitate (anterior calea de atac fiind calificată contestație), iar sub aspectul compunerii completului de judecată competent a soluționa recursul s-au considerat a fi aplicabile prin analogie dispozițiile din materia apelului, cauzele urmând a fi soluționate de un complet de recurs, cu aceeași funcție judiciară (judecător de drepturi și libertăți, judecător de cameră preliminară sau instanța de judecată) de la tribunal, ca instanță ierarhic superioară față de judecătorul/instanța care a pronunțat hotărârea atacată;

— *Tribunalul Braşov* — *Secţia penală*: Decizia penală nr. 103/RECURS/04.04.2018 pronunţată în Dosarul nr. 15.101/197/2017*, Decizia penală nr. 156/R/09.05.2018 pronunţată în Dosarul nr. 1.328/62/2018, Decizia penală nr. 103/RECURS/04.04.2018 pronunţată în Dosarul nr. 15.101/197/2017*, Decizia penală nr. 99/CONTESTAŢIE/30.03.2018 pronunţată în Dosarul nr. 13.939/197/2017*;

— *Tribunalul Maramureş* — *Secţia penală*: Decizia penală nr. 1/R/21.09.2018 pronunţată în Dosarul nr. 5.625/211/2018 (recurs soluţionat de un complet de cameră preliminară);

— *Curtea de Apel Iaşi* — *Secţia penală şi pentru cauze cu minori*: Decizia penală nr. 1/05.03.2018 pronunţată în Dosarul nr. 4.696/189/2017/a1;

— *Curtea de Apel Târgu Mureş* — *Secţia penală şi pentru cauze cu minori şi de familie*: Decizia penală nr. 334/A/08.06.2018 pronunţată în Dosarul nr. 2.870/102/2016/a2 şi Decizia penală nr. 16/R/03.04.2015 pronunţată în Dosarul nr. 3.988/102/2014/a1.

2.4. La nivelul instanţelor naţionale s-a conturat şi a patra opinie conform căreia contestaţia este calea de atac incidentă în cazul respingerii ca inadmisibilă a unei cereri de sesizare a Curţii Constituţionale cu o excepţie de neconstituţionalitate, cauza fiind soluţionată de completul cu aceeaşi funcţie judiciară (judecător de drepturi şi libertăţi, judecător de cameră preliminară, instanţă de judecată) din cadrul instanţei ierarhic superioare ca şi organul judiciar ce a pronunţat hotărârea atacată, avându-se în vedere, în esenţă, funcţiile judiciare şi calea de atac prevăzută de lege pentru hotărârile pronunţate în materia aferentă.

În acest sens au fost identificate mai multe hotărâri definitive astfel:

— *Curtea de Apel Bucureşti* — *Secţia I penală*: încheierile judecătorului de cameră preliminară nr. 166/CP/18.05.2018 pronunţată în Dosarul nr. 2.955/2/2018, nr. 371/CP/21.12.2017 pronunţată în Dosarul nr. 6.318/740/2017/a1, nr. 192/CP/11.06.2018 pronunţată în Dosarul nr. 45.953/3/2017, Decizia penală nr. 341/C/01.08.2017 pronunţată în Dosarul nr. 5.706/2/2017, Decizia penală nr. 482/C/03.11.2017 pronunţată în Dosarul nr. 8.243/2/2017, Decizia penală nr. 398/19.10.2018 pronunţată de completul de cameră preliminară (compus din doi judecători) în Dosarul nr. 7.461/2/2018 şi Încheierea nr. 134/CDL/26.02.2018 pronunţată de judecătorul de drepturi şi libertăţi din cadrul *Tribunalului Bucureşti, Secţia I penală* în Dosarul nr. 11.977/299/2017*;

— *Curtea de Apel Bacău* a transmis doar punctul de vedere al judecătorilor Secţiei penale din cadrul Tribunalului Neamţ, care, în opinie majoritară, este în acelaşi sens cu această din urmă orientare jurisprudenţială;

— *Tribunalul Iaşi* — *Secţia penală*: Încheierea penală din 19.07.2017 pronunţată în Dosarul nr. 20.830/245/2016*/a2.

3. Dispoziţii legale aplicabile

3.1. Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările şi completările ulterioare:

— Art. 3 Separarea funcţiilor judiciare

„Art. 3. — (1) În procesul penal se exercită următoarele funcţii judiciare:

- funcţia de urmărire penală;
- funcţia de dispoziţie asupra drepturilor şi libertăţilor fundamentale ale persoanei în faza de urmărire penală;
- funcţia de verificare a legalităţii trimiterii ori netrimiterii în judecată;
- funcţia de judecată.

(2) Funcţiile judiciare se exercită din oficiu, în afară de cazul când, prin lege, se dispune altfel.

(3) În desfăşurarea aceluiaşi proces penal, exercitarea unei funcţii judiciare este incompatibilă cu exercitarea unei alte funcţii judiciare, cu excepţia celei prevăzute la alin. (1) lit. c), care este compatibilă cu funcţia de judecată, mai puţin când se dispune începerea judecăţii potrivit art. 341 alin. (7) pct. 2 lit. c).

(4) În exercitarea funcţiei de urmărire penală, procurorul şi organele de cercetare penală strâng probele necesare pentru a se constata dacă există sau nu temeiuri de trimitere în judecată.

(5) Asupra actelor şi măsurilor din cadrul urmăririi penale, care restrâng drepturile şi libertăţile fundamentale ale persoanei, dispune judecătorul desemnat cu atribuţii în acest sens, cu excepţia cazurilor prevăzute de lege.

(6) Asupra legalităţii actului de trimitere în judecată şi probelor pe care se bazează acesta, precum şi asupra legalităţii soluţiilor de netrimitere în judecată se pronunţă judecătorul de cameră preliminară, în condiţiile legii.

(7) Judecata se realizează de către instanţă, în complete legal constituite.”

— Art. 38 Competenţa Curţii de apel

„(2) Curtea de apel judecă apelurile împotriva hotărârilor penale pronunţate în primă instanţă de judecătorii şi de tribunale.”

— Art. 53 Competenţa judecătorului de drepturi şi libertăţi

„Art. 53. — Judecătorul de drepturi şi libertăţi este judecătorul care, în cadrul instanţei, potrivit competenţei acestuia, soluţionează, în cursul urmăririi penale, cererile, propunerile, plângerile, contestaţiile sau orice alte sesizări privind:

- măsurile preventive;
- măsurile asigurătorii;
- măsurile de siguranţă cu caracter provizoriu;
- actele procurorului, în cazurile expres prevăzute de lege;
- încuviinţarea percheziţiilor, a folosirii metodelor şi tehnicilor speciale de supraveghere sau cercetare ori a altor procedee probatorii potrivit legii;
- procedura audierii anticipate;
- alte situaţii expres prevăzute de lege.”

— Art. 54 Competenţa judecătorului de cameră preliminară

„Art. 54. — Judecătorul de cameră preliminară este judecătorul care, în cadrul instanţei, potrivit competenţei acestuia:

- verifică legalitatea trimiterii în judecată dispuse de procuror;
- verifică legalitatea administrării probelor şi a efectuării actelor procesuale de către organele de urmărire penală;
- soluţionează plângerile împotriva soluţiilor de neurmărire sau de netrimitere în judecată;
- soluţionează alte situaţii expres prevăzute de lege.”

— Art. 408 Hotărârile supuse apelului

„Art. 408. — (1) Sentinţele pot fi atacate cu apel, dacă legea nu prevede altfel.”

— Art. 425¹ Declararea şi soluţionarea contestaţiei

„Art. 425¹. — (1) Calea de atac a contestaţiei se poate exercita numai atunci când legea o prevede expres, prevederile prezentului articol fiind aplicabile când legea nu prevede altfel.”

3.2. Legea nr. 47/1992 privind organizarea şi funcţionarea Curţii Constituţionale, republicată cu modificările şi completările ulterioare:

— Art. 29

„(5) Dacă excepţia este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanţa respinge prin-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curţii Constituţionale. Încheierea poate fi atacată numai cu recurs la instanţa imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunţare. Recursul se judecă în termen de 3 zile.”

3.3. Legea nr. 207/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară:

— Art. I pct. 30.

„30. La articolul 54, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins: (2) Apelurile și recursurile se judecă în complet format din 3 judecători, cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel.”

3.4. Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

— Art. 31

„Art. 31. — (1) În materie penală, completele de judecată se compun după cum urmează:

(...)

h) pentru recursurile împotriva încheierilor prin care curțile de apel și Curtea Militară de Apel resping cererile de sesizare a Curții Constituționale, completul de judecată este format din 3 judecători;”

— Art. 54

„(2) (...) recursurile se judecă în complet format din 3 judecători, cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel.”

3.5. Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției:

— Art. VI

„Art. VI. — (1) Dispozițiile art. 54 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, privitoare la judecarea apelurilor în complet format din 3 judecători se aplică apelurilor formulate în procese pornite începând cu data de 1 ianuarie 2020. În procesele pornite începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență și până la data de 31 decembrie 2019 inclusiv, apelurile se judecă în complet format din 2 judecători.

(2) În cauzele penale, dispozițiile art. 54 alin. (2) din Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, privitoare la judecarea apelurilor în complet format din 3 judecători se aplică la judecarea apelurilor în cauzele care au fost înregistrate în primă instanță începând cu 1 ianuarie 2020. Apelurile formulate în cauzele penale înregistrate în primă instanță începând cu data intrării în vigoare a prezentei ordonanțe de urgență și până la data de 31 decembrie 2019 inclusiv se judecă în complet format din 2 judecători.”

4. Opinia Colegiului de conducere al Curții de Apel București, titular al sesizării cu privire la problema de drept supusă analizei și interpretării unitare

În aplicarea și interpretarea art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, art. 54 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și art. 3 din Codul de procedură penală, cu referire la problema de drept vizând „competența funcțională (complet de drepturi și libertăți, complet de cameră preliminară, instanță de judecată) de soluționare a căii de atac împotriva încheierii prin care a fost respinsă ca inadmisibilă cererea de sesizare a Curții Constituționale a României cu o excepție de neconstituționalitate”, Colegiul de conducere al Curții de Apel București a apreciat că **recursul** este calea de atac incidentă, iar competența de soluționare a cauzei revine instanței ierarhic superioare, în complet de recurs, compus din 3 judecători independent de competența funcțională (judecător de drepturi și libertăți, judecător de cameră preliminară, instanță de judecată) a organului judiciar ce a pronunțat hotărârea atacată.

A solicitat a fi avute în vedere ca argumente, pe de o parte, faptul că: prin considerentele Deciziei nr. 321 din 9 mai 2017 pronunțată de Curtea Constituțională a României și publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 20 iulie 2017

(paragrafele 21 și 22) s-a reținut că recursul este calea de atac incidentă; dispozițiile art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, referindu-se la competență, folosesc sintagma „instanța imediat superioară”; în absența atribuirii competenței de soluționare a acestei căi de atac unui complet cu o anumită funcție judiciară, termenul „instanță” nu poate fi interpretat altfel decât în sensul de „instanță de judecată”.

S-a mai reținut, pe de altă parte, și faptul că în prezent există o reglementare generală sub aspectul compunerii completului de judecată competent a soluționa recursul — art. 54 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 — însă, în prezent, Codul de procedură penală nu reglementează recursul, ca și cale de atac, decât în competența Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar în absența unei norme speciale urmează a se face aplicarea analogiei, permisă, conform considerentelor Deciziei nr. 25 din 17 noiembrie 2014 pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

5. Jurisprudența relevantă

5.1. Jurisprudența relevantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție

În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor legale supuse analizei în prezentul recurs în interesul legii, anterior publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 321 din 9 mai 2017, a fost identificată **Decizia nr. 17 din 27 septembrie 2016, pronunțată de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 885 din 4 noiembrie 2016**, prin care a fost respinsă, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Galați — Secția penală și pentru cauze cu minori în Dosarul nr. 805/121/2016/A1.1/a1, care a vizat pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a următoarelor chestiuni de drept: „în aplicarea art. 8 din Legea nr. 255/2013 și art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, care este calea de atac (recurs, apel, contestație) împotriva încheierii de ședință prin care instanța de fond respinge, ca inadmisibile, cererile de sesizare a Curții Constituționale cu soluționarea unor excepții de neconstituționalitate.”

Astfel, în considerentele acestei decizii (pct. XI) s-a menționat că: „(...) **Instanția procesual penală reglementată prin art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală este vădit mai restrictivă decât cea cuprinsă în art. 471 și următoarele din Codul de procedură penală conform cărora admisibilitatea recursului în interesul legii se verifică prin raportare la existența unei chestiuni de drept, substanțial sau procesual, soluționată diferit de instanțele judecătorești, dar și decât cea cuprinsă în art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, care condiționează invocarea excepției de neconstituționalitate a unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau ordonanță în vigoare de legătura acesteia cu soluționarea cauzei, în orice fază a litigiului.(...)**

Prin modul de formulare a textului de lege s-a urmărit excluderea de la această procedură, ce vizează asigurarea unei practici unitare, a problemelor de drept de care nu depinde soluționarea pe fond a litigiilor penale, chestiuni ce rămân a fi supuse interpretării numai pe calea recursului în interesul legii, sub rezerva îndeplinirii și a celorlalte condiții de admisibilitate reglementate de Codul de procedură penală.

Or, stabilirea de către Înalta Curte de Casație și Justiție, printr-o hotărâre prealabilă, a naturii căii de atac (recurs, apel sau contestație) împotriva încheierii prin care instanța respinge, ca inadmisibilă, cererea de sesizare a Curții Constituționale cu o excepție de neconstituționalitate nu

are aptitudinea de a produce consecințe juridice asupra modului de rezolvare a fondului cauzei cu care instanța ce a făcut sesizarea este investită — respectiv admisibilitatea sau nu a sesizării — și nici aptitudinea de a produce un efect concret asupra conținutului hotărârii din procesul principal.

Natura căii de atac (recurs, apel sau contestație), deși influențează compunerea completului de judecată și, în consecință, legalitatea hotărârii pronunțate în calea de atac, nu determină însă îndeplinirea condiției de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, întrucât nu conduce la stabilirea unei relații de dependență între problema de drept supusă discuției și soluția ce urmează a fi dată în calea de atac cu care instanța respectivă este investită. Prin sintagma „soluționarea pe fond a cauzei”, folosită de legiuitor în cuprinsul art. 475 din Codul de procedură penală pentru a desemna legătura obiectivă dintre chestiunea de drept supusă interpretării și procesul penal în curs, se înțelege dezlegarea raportului juridic penal născut ca urmare a încălcării relațiilor sociale protejute prin norma de incriminare, și nu rezolvarea unei cereri incidente invocate pe parcursul judecării cauzei în ultimă instanță.

Calificarea căii de atac împotriva încheierii prin care instanța respinge cererea de sesizare a Curții Constituționale ca fiind recurs, apel sau contestație privește materia incidentelor procedurale și, în consecință, nu poate constitui o chestiune de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, neputând produce efecte asupra modului de rezolvare a fondului cauzei (...).”

Totodată, prin **Decizia în interesul legii nr. XXXVI din 11 decembrie 2006 pronunțată în Secția Unite de Înalta Curte de Casație și Justiție** s-a admis recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și în aplicarea dispozițiilor art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, în forma în vigoare la acel moment, s-a stabilit că „**încheierile instanțelor de recurs de respingere, ca inadmisibile, a cererilor de sesizare a Curții Constituționale, cu soluționarea unei excepții de neconstituționalitate, sunt supuse căii de atac a recursului**”. În argumentarea acestei decizii s-a menționat că: „potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, «Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia, iar potrivit alin. (6) al aceluiași articol, „Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale”. Încheierea poate fi atacată numai cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare. Recursul se judecă în termen de 3 zile». Prin aceste dispoziții legale se atribuie instanței, în fața căreia a fost ridicată o excepție de neconstituționalitate, o competență specială, limitată la verificarea îndeplinirii condițiilor de admisibilitate stabilite în alin. (1), (2) și (3) ale art. 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, respectiv dacă legea sau ordonanța a cărei neconstituționalitate se cere a fi constatată este în vigoare, dacă aceasta are legătură cu soluționarea cauzei și dacă nu s-a constatat anterior neconstituționalitatea sa.

Dispozițiile legale menționate au caracter special și derogă în mod evident de la regulile generale instituite de Codul de procedură civilă și de Codul de procedură penală cu privire la competența materială de soluționare a

recursului. Astfel, este de reținut că, pe de o parte, nu fac nicio distincție în raport de faza procesuală în care se află litigiul sau de natura acestuia, iar, pe de altă parte, precizează că este competentă să soluționeze recursul instanța imediat superioară, precizare care nu ar fi fost necesară dacă legiuitorul ar fi avut în vedere dispozițiile de procedură cu caracter general.

Atât timp cât, potrivit dispozițiilor art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, o excepție de neconstituționalitate poate fi ridicată inclusiv în faza recursului, în lipsa unei dispoziții exprese contrare, se impune a se considera că încheierile pronunțate în această fază procesuală, conform alin. (6) al aceluiași articol, pot fi atacate cu recurs la instanța imediat superioară, indiferent dacă aceasta are sau nu, potrivit regulilor generale, competență în soluționarea fondului litigiului.

În cadrul procedurii reglementate de art. 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, se atribuie instanței imediat superioare celei care a respins cererea de sesizare a Curții Constituționale o competență specială, limitată exclusiv la examinarea legalității și temeiniciei încheierii pronunțate conform art. 29 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, republicată. (...)

Evident, în raport de reglementările legale specifice organizării judiciare existente, nu pot fi supuse controlului judiciar încheierile prin care s-a respins cererea de sesizare a Curții Constituționale, pronunțate de ultima instanță în ierarhia instanțelor, cum ar fi, în materie penală, Completul de 9 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție și, în celelalte materii, secțiile acestei instanțe.”

Ulterior publicării Deciziei Curții Constituționale nr. 321 din 9 mai 2017, în jurisprudența conturată la nivelul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție vizând interpretarea și aplicarea dispozițiilor legale supuse analizei în prezentul recurs în interesul legii s-a calificat ca fiind **recurs** calea de atac reglementată în dispozițiile art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992. Această opinie a fost reflectată atât în hotărârile definitive pronunțate de Secția penală a instanței supreme identificate supra de titularul prezentei sesizări, cât și în altele menționate cu titlu exemplificativ¹: Decizia penală nr. 311/A din 15.09.2017 pronunțată în Dosarul nr. 25.468/299/2015/a2, Decizia penală nr. 903 din 27.09.2017 pronunțată în Dosarul nr. 3.699/306/2017/a3, dar și Încheierea penală nr. 86 din 9 februarie 2018 pronunțată în Dosarul nr. 4.283/258/2017.

În jurisprudența Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, astfel cum este ea reflectată și în Încheierea penală nr. 86 din 9 februarie 2018, s-au stabilit următoarele: „**Competența de soluționare a recursului împotriva dispoziției de respingere a cererii de sesizare a Curții Constituționale cu o excepție de neconstituționalitate, cuprinsă într-o sentință pronunțată de judecătorie, îi revine tribunalului, ca instanță imediat superioară judecătoriei, iar nu curții de apel, întrucât recursul reglementat în dispozițiile art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 este guvernat de regulile speciale de competență stabilite în aceste dispoziții, care au caracter derogator de la regulile generale de competență instituite în Codul de procedură penală.**” În considerentele aceleiași încheieri s-au mai relevat următoarele: „**Competența de judecare a recursului formulat împotriva soluției de respingere a cererii de sesizare a Curții Constituționale este stabilită în mod neechivoc prin dispozițiile art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, conform cărora: «Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale. Încheierea poate fi atacată numai cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare. Recursul se judecă în termen de 3 zile.»**”

¹ Hotărâri definitive pronunțate ulterior Deciziei Curții Constituționale nr. 321 din 9 mai 2017 și publicate pe site-ul Înaltei Curți de Casație și Justiție (www.scj.ro).

Din interpretarea acestor dispoziții legale rezultă că, în materia căii de atac formulate conform art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, nu sunt aplicabile normele procesual penale cu caracter general, relative la competența funcțională și materială a instanțelor judecătorești, legiuitorul stabilind în mod clar faptul că aceasta este supusă controlului judiciar numai în fața instanței imediat superioare celei care a pronunțat soluția de respingere a cererii de sesizare a Curții Constituționale.

Altfel spus, indiferent de calificarea juridică dată căii de atac prevăzută în art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, chestiune, care, de altfel, a fost definitiv tranșată prin Decizia Curții Constituționale nr. 321/2017, competența de soluționare a acesteia este guvernată de dispozițiile de referință din legea specială, care au caracter derogator de la regulile generale instituite prin Codul de procedură penală cu privire la competența instanțelor judecătorești, confirmând caracterul «sui generis» al căii de atac, astfel cum a fost acesta statuat prin hotărârea instanței de contencios constituțional anterior menționată.”

5.2. Jurisprudența relevantă a Curții Constituționale a României

Prin Decizia nr. 321 din 9 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 20 iulie 2017, instanța de contencios constituțional a admis excepția de neconstituționalitate ridicată în Dosarul nr. 1.100/1/2016 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători și a constatat că dispozițiile art. 21 și 24 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară raportate la cele ale art. 29 alin. (5) teza a doua din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale sunt constituționale în măsura în care nu exclud posibilitatea formulării recursului împotriva hotărârii judecătorești de respingere a cererii de sesizare a Curții Constituționale pronunțate de ultima instanță în ierarhia instanțelor judecătorești.

În considerentele deciziei, instanța de control constituțional a statuat cu privire la calea de atac reglementată de dispozițiile art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, că aceasta reprezintă „o cale de atac pe care legiuitorul a conceput-o, distinct de orice calificare procesual civilă sau penală, numai în privința hotărârilor judecătorești prin care se respinge cererea de sesizare a Curții Constituționale. Prin urmare, acest recurs este un remediu judiciar care nu preia niciunul dintre elementele și caracteristicile proprii recursului din Codul de procedură civilă sau penală. (...) Dat fiind faptul că textul art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 este aplicabil atât în materie procesual civilă, cât și penală, acesta își menține natura juridică de cale de atac specială ce nu poate fi calificată în funcție de reglementările proprii procedurii penale sau civile. De aceea, **această cale de atac cu o fizionomie juridică proprie nu poate fi considerată nici recurs în sensul propriu al termenului prevăzut de Codul de procedură civilă sau penală și nici apel, contestație sau plângere în sensul Codului de procedură penală.** Mai mult, Curtea reține că aceeași cale de atac nu poate purta denumiri diferite în funcție de procedura civilă sau penală în care intervine.” (paragraful 21)

Curtea Constituțională a mai reținut în considerentele aceleiași decizii (paragrafele 22—23) că „**obiectul recursului este acela al verificării aprecierii instanței ierarhic inferioare cu privire la soluția pe care aceasta a adoptat-o de respingere a cererii de sesizare a Curții Constituționale, motivată de neîndeplinirea condițiilor de admisibilitate a excepției de neconstituționalitate prevăzute în mod exclusiv de art. 29 alin. (1)—(3) din Legea nr. 47/1992**” și că „**o încheiere de respingere a cererii de sesizare a Curții Constituționale poate fi atacată la instanța ierarhic superioară până la ultima instanță în ierarhia instanțelor judecătorești**”.

Totodată, prin **Decizia nr. 44 din 22 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I nr. 362 din 9 mai 2019,** prin care s-a respins, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 și 24 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, în forma anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 207/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, raportate la art. 29 alin. (5) teza a doua din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, excepție ridicată în Dosarul nr. 3.080/1/2016 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul de 5 judecători, instanța de contencios constituțional, reținând că încheierea de sesizare a Curții Constituționale în respectivul dosar a fost pronunțată la 13 februarie 2017, anterior publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei nr. 321 din 9 mai 2017, a statuat în considerente (paragrafele 21—24): „21. (...) că s-a mai pronunțat asupra dispozițiilor art. 21 și 24 din Legea nr. 304/2004, raportate la cele ale art. 29 alin. (5) teza a doua din Legea nr. 47/1992, prin Decizia nr. 321 din 9 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 20 iulie 2017, prin care a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că aceste dispoziții sunt constituționale în măsura în care nu exclud posibilitatea formulării recursului împotriva hotărârii judecătorești de respingere a cererii de sesizare a Curții Constituționale, pronunțată de ultima instanță în ierarhia instanțelor judecătorești.

22. La paragrafele 23 și 24 ale acestei decizii, Curtea a reținut că Înalta Curte de Casație și Justiție — Secțiunile Unite, prin Decizia nr. XXXVI/2006 stabilește că, în raport cu reglementările legale specifice organizării judiciare existente, nu pot fi supuse controlului judiciar încheierile prin care s-a respins cererea de sesizare a Curții Constituționale, pronunțate de ultima instanță în ierarhia instanțelor, cum ar fi, «în materie penală, Completul de 9 judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție și, în celelalte materii, secțiunile acestei instanțe». Prin urmare, rezultă că acest recurs se poate exercita până la ultima instanță în ierarhia instanțelor judecătorești, care, în materie civilă, corespunde cu secțiunile Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar, în materie penală, în prezent, cu Completul de 5 judecători (introdus prin Legea nr. 202/2010 privind unele măsuri pentru accelerarea soluționării proceselor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 714 din 26 octombrie 2010). Cu alte cuvinte, **o încheiere de respingere a cererii de sesizare a Curții Constituționale poate fi atacată la instanța ierarhic superioară, până la ultima instanță în ierarhia instanțelor judecătorești. Prin urmare, această soluție legislativă este constituțională, fiind în acord cu art. 21 și art. 129 din Constituție.** În schimb, hotărârea judecătorească pronunțată de ultima instanță în ierarhia instanțelor judecătorești (în materie civilă, secțiunile Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar, în materie penală, Completul de 5 judecători), prin care este respinsă cererea de sesizare a Curții Constituționale, nu mai poate fi atacată la «instanța imediat superioară», deoarece aceasta nu există. Cu privire la acest aspect, Curtea a reținut că nu poate fi realizat un melanj între cererile în materie civilă, pe de o parte, și cele în materie penală, disciplinară sau alte cauze care sunt date în competența Completului de 5 judecători, pe de altă parte, pentru a se justifica posibilitatea exercitării recursului prevăzut de Legea nr. 47/1992 în materie civilă la Completul de 5 judecători. Mai mult, în condițiile legale date, nici hotărârea judecătorească pronunțată de Completul de 5 judecători, prin care s-a respins cererea de sesizare a Curții Constituționale (materie penală, disciplinară sau alte cauze prevăzute de lege), nu poate fi supusă recursului prevăzut de art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, tocmai pentru că nu mai există o instanță imediat superioară.

23. Curtea a reținut, la paragraful 25 al Deciziei nr. 321 din 9 mai 2017, că, **în această situație particulară, a gradului de jurisdicție reprezentat chiar de ultima instanță în ierarhia instanțelor judecătorești, structura de organizare a instanțelor judecătorești nu poate fi un motiv care să anihileze un drept stabilit chiar prin Legea nr. 47/1992, pentru că premisa este aceea de configurării organizării instanțelor judecătorești în funcție de drepturile procesuale ce incumbă subiectelor de drept, și nu invers. Or, prin jocul normelor de competență, textul legal criticat exclude posibilitatea formulării unui asemenea recurs atunci când cererea de sesizare a Curții Constituționale cu o excepție de neconstituționalitate a fost respinsă. În consecință, Curtea a constatat că persoanele aflate în această ipoteză nu beneficiază de niciun remediu procesual apt să ducă la restabilirea legalității, acestora fiindu-le aplicat un tratament juridic diferențiat doar pentru că tipologia de cauză, în care s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, a inclus și ultimul grad de jurisdicție în materia respectivă, întrucât egalitatea în drepturi presupune aplicarea aceluiași tratament juridic pentru situații analoage, Curtea a reținut că s-a realizat o discriminare între persoanele care pot accesa acest unic remediu procesual, în funcție de gradul instanței judecătorești în fața căreia este ridicată excepția de neconstituționalitate, ceea ce este contrar art. 16 alin. (1) din Constituție.**

24. Referitor la încălcarea dispozițiilor art. 21 din Constituție, la paragraful 26 al aceleiași decizii, Curtea a reținut că, în accepțiunea acestor dispoziții constituționale, **căile de atac împotriva hotărârilor judecătorești pronunțate reprezintă un aspect al accesului liber la justiție și, deși legiuitorul are o marjă de apreciere în configurarea acestora, nu se poate ajunge la eliminarea implicită a unei căi de atac, în condițiile în care aceasta este reglementată în fondul activ al legislației. Blocarea accesului la această cale de atac, în ipoteza în care excepția de neconstituționalitate a fost respinsă în ultimul grad de jurisdicție, reprezintă o încălcare a dreptului la acces liber la justiție, prin raportare la folosirea căilor de atac, contrară art. 21 alin. (1) și (2) și art. 129 din Constituție. De asemenea, ținând cont de faptul că echitatea procedurii se evaluează în funcție de garanțiile procesuale de care dispun părțile în litigiu, Curtea a constatat că textul criticat încalcă și art. 21 alin. (3) din Constituție privind dreptul la un proces echitabil."**

6. **Punctul de vedere al specialiștilor cu privire la problema de drept ce a generat practică neunitară**

6.1. **Specialiștii Centrului de Cercetări în Științe Penale al Facultății de Drept din cadrul Universității de Vest din Timișoara** au transmis Înaltei Curți de Casație și Justiție opinia formulată cu privire la chestiunea de drept vizând competența funcțională (complet de drepturi și libertăți, complet de cameră preliminară, instanță de judecată) de soluționare a căii de atac împotriva încheierii prin care a fost respinsă ca inadmisibilă cererea de sesizare a Curții Constituționale a României cu o excepție de neconstituționalitate.

Astfel, *cu privire la admisibilitatea sesizării*, s-a relevat că, în temeiul art. 471 din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție a fost sesizată în vederea soluționării recursului în interesului legii, față de problema de drept evocată ce a primit rezolvări diferite la nivel național. Verificând sesizarea, în raport cu criteriile de admisibilitate stabilite de art. 471 și următoarele din Codul de procedură penală, s-a apreciat că *recursul în interesul legii este inadmisibil*, reținându-se că ori de câte ori o problemă de drept primește rezolvări diferite în jurisprudența instanțelor din România, revine instanței supreme competența de a soluționa astfel de sesizări, ce derivă din necesitatea aplicării unitare a legii la nivel național.

În esență, s-a relevat că posibilitatea instanței supreme de a tranșa diferite aspecte rezolvate neunitar la nivel național trebuie, în mod obligatoriu, să aibă ca situație premisă o reglementare legislativă interpretată în mod diferit de instanțele naționale. Cu toate acestea, prin această cale de asigurare a unei practici judiciare unitare, judecătoria Înaltei Curți de Casație și Justiție nu se pot substitui legislatorului în încercarea de a dispune cu titlu obligatoriu o rezolvare neprevăzută de lege și, pentru acest motiv, s-a apreciat că sesizarea nu îndeplinește cerințele de admisibilitate, *prin prisma imposibilității Înaltei Curți de Casație și Justiție de a reglementa printr-o hotărâre, cu caracter general obligatoriu, competența în ceea ce privește soluționarea unei căi de atac.*

S-a conchis în sensul că se impune **a fi respinsă ca inadmisibilă prezenta sesizare față de obiectul recursului în interesul legii, astfel cum acesta este definit de lege**, întrucât prin aceasta se tinde la o completare nepermisă a dispozițiilor legale în materie de competență a instanțelor judecătorești.

În elaborarea prezentei opinii a fost avută în vedere Decizia nr. 321 din 9 mai 2017 a Curții Constituționale (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 20 iulie 2017) cu privire la natura căii de atac (recurs), în care judecătoria constituțională au stabilit, în mod obligatoriu, că soluționarea acesteia intră în competența instanței superioare celei care a pronunțat hotărârea recurată.

Conform dispozițiilor art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dacă excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3) din același text, instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale, încheierea putând fi atacată numai cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare, iar recursul se judecă în termen de 3 zile.

Evident, în materie procesual penală, odată cu intrarea în vigoare a noului Cod de procedură penală la data de 1 februarie 2014, calea de atac a recursului, reglementată până la acea dată, nu mai există. Prin urmare, dificultatea jurisprudențială constă în aceea de a determina caracteristicile căii de atac a recursului în această materie, prin raportare inclusiv la competența funcțională.

Curtea Constituțională, în decizia amintită, a stabilit faptul că este vorba de o cale de atac pe care legislatorul a conceput-o distinct de orice calificare procesual civilă sau penală și numai în privința hotărârilor judecătorești prin care se respinge cererea de sesizare a Curții Constituționale. S-a mai precizat că acest recurs este un remediu judiciar ce nu preia niciunul dintre elementele și caracteristicile proprii recursului din Codul de procedură civilă sau penală și își menține natura juridică de cale de atac specială, ce nu poate fi calificată în funcție de reglementările proprii procedurii penale sau civile. Instanța de contencios constituțional a mai stabilit că această cale de atac cu o fizionomie juridică proprie nu poate fi considerată nici recurs în sensul propriu al termenului prevăzut de Codul de procedură civilă sau penală și nici apel, contestație sau plângere în sensul Codului de procedură penală.

S-a apreciat că din considerentele mai sus menționate rezultă o reală dificultate în sarcina instanțelor de judecată în a determina competența funcțională în cazul acestui tip de recurs, dificultate determinată de inadverența legislativă existentă la acest moment, întrucât atâta vreme cât recursul prevăzut de art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu se judecă nici după regulile procedurii civile, nici după cele procesual penale, întrebarea firească fiind ce alte reguli ar putea deveni aplicabile în privința determinării competenței funcționale în aceste condiții?

S-a apreciat că atribuirea unei competențe funcționale unui anumit tip de judecător (complet de drepturi și libertăți, complet de cameră preliminară, instanță de judecată) nu poate fi realizată decât prin intervenția promptă a legislatorului, iar nu printr-un recurs în interesul legii, iar în opinia exprimată, recursul în interesul legii nu poate substitui obligația pozitivă a legiuitorului de reglementare, instanța supremă neputând acoperi o lacună legislativă, prezentă și la acest moment, printr-o decizie cu caracter general obligatoriu.

În același timp, s-a considerat că tocmai inexistența unei norme exprese privind competența funcțională atrage imposibilitatea instanței supreme de a hotărî, în mod obligatoriu, pentru instanțele interne, pe calea recursului în interesul legii.

6.2. Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, cu privire la problema de drept care formează obiectul Dosarului nr. 1.368/1/2019, a opinat în sensul că recursul împotriva încheierii prin care judecătoria, tribunalul sau curtea de apel a respins, ca inadmisibilă, cererea de sesizare a Curții Constituționale cu o excepție de neconstituționalitate se soluționează de către instanța de judecată imediat superioară, în complet format din 3 judecători, indiferent de faza procesului penal în care a fost pronunțată încheierea.

În susținerea acestui punct de vedere s-a argumentat că:

a) în conformitate cu dispozițiile art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, „dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale. Încheierea poate fi atacată numai cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare. Recursul se judecă în termen de 3 zile”.

Cu privire la calea de atac reglementată în dispozițiile art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, prin trimitere la interpretarea statuată în considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 321 din 9 mai 2017 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 20 iulie 2017), paragrafele 21—23, s-a reținut că au rezultat următoarele soluții: recursul² este calea de atac reglementată în art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992; recursul prevăzut de art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 constituie o cale de atac cu o fizionomie juridică proprie, care, în materie procesual penală, nu poate fi recalificată ca apel, contestație sau plângere; competența de judecată a recursului reglementat în art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 revine instanței de judecată ierarhic superioare (imediat superioare).

Excluderea posibilității de a recalifica recursul prevăzut în art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 ca fiind apel, contestație sau plângere, stabilirea competenței de soluționare a recursului în favoarea instanței de judecată și inexistența unei referiri la competența completurilor formate din judecători de drepturi și libertăți ori din judecători de cameră preliminară de a soluționa recursul determină concluzia că recursul împotriva încheierii prin care judecătoria, tribunalul ori curtea de apel respinge, ca inadmisibilă, cererea de sesizare a Curții Constituționale cu o excepție de neconstituționalitate se judecă de instanța de judecată ierarhic superioară (imediat superioară), indiferent de

faza procesului penal în care se pronunță încheierea și indiferent dacă încheierea este pronunțată de judecătorul de drepturi și libertăți sau de judecătorul de cameră preliminară.

Nici art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 și nici Decizia Curții Constituționale nr. 321 din 9 mai 2017 nu permit atribuirea competenței de a soluționa recursul în favoarea completurilor formate din judecători de drepturi și libertăți sau din judecători de cameră preliminară, în ipoteza în care încheierea este pronunțată de judecătorul de drepturi și libertăți ori de judecătorul de cameră preliminară. Dimpotrivă, Decizia Curții Constituționale nr. 321 din 9 mai 2017 exclude explicit posibilitatea recalificării recursului ca fiind contestație și, în consecință, exclude posibilitatea stabilirii competenței în favoarea completurilor formate din judecători de drepturi și libertăți sau din judecători de cameră preliminară.

b) S-a apreciat că această concluzie rezultă, cu claritate, din modificările legislative adoptate prin Legea nr. 207/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară.³

Referitor la Înalta Curte de Casație și Justiție, în art. 31 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 304/2004, introdus prin Legea nr. 207/2018, se prevede că, „*pentru recursurile împotriva încheierilor prin care curțile de apel și Curtea Militară de Apel resping cererile de sesizare a Curții Constituționale, **completul de judecată este format din 3 judecători***”, în același timp, completurilor formate din 2 judecători de drepturi și libertăți și completurilor formate din 2 judecători de cameră preliminară le este rezervată exclusiv competența de a soluționa calea de atac a contestației (cu relevanță în speță, împotriva încheierilor pronunțate de judecătorii de drepturi și libertăți și judecătorii de cameră preliminară de la curțile de apel și Curtea Militară de Apel).

Referitor la tribunale și curți de apel, în art. 54 alin. (2) din Legea nr. 304/2004, modificat prin Legea nr. 207/2018, se prevede că „*recursurile se judecă în **complet format din 3 judecători, cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel***”. De asemenea, completurilor formate din 2 judecători de drepturi și libertăți și completurilor formate din 2 judecători de cameră preliminară le este rezervată exclusiv competența de a soluționa calea de atac a contestației (împotriva încheierilor pronunțate de judecătorii de drepturi și libertăți și judecătorii de cameră preliminară de la judecătorii și tribunale).

Dispozițiile Legii nr. 304/2004, în forma revizuită prin Legea nr. 207/2018, conduc la următoarele concluzii: completurile formate din judecători de drepturi și libertăți și completurile formate din judecători de cameră preliminară judecă exclusiv calea de atac a contestației, iar nu și calea de atac a recursului, iar recursurile se judecă în complet format din 3 judecători.

În temeiul art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 și al Deciziei Curții Constituționale nr. 321 din 9 mai 2017, precum și al dispozițiilor art. 31 alin. (1) lit. h) și art. 54 alin. (2) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, cu modificările și completările ulterioare, **recursul** împotriva încheierii prin care judecătoria, tribunalul și curtea de apel resping cererile de sesizare a Curții Constituționale cu excepții de neconstituționalitate se judecă de instanța de judecată imediat superioară, în complet format din 3 judecători.⁴

² Decizia penală nr. 311/A din 15.09.2017 pronunțată în Dosarul nr. 25.468/299/2015/a2, Decizia penală nr. 903 din 27.09.2017 pronunțată în Dosarul nr. 3.699/306/2017/a3, dar și Încheierea penală nr. 86 din 9 februarie 2018 pronunțată în Dosarul nr. 4.283/258/2017, toate ale Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

³ Legea nr. 207/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 20 iulie 2018.

⁴ În jurisprudența Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, ulterioară Legii nr. 207/2018, recursurile împotriva încheierilor prin care curțile de apel au respins cererile de sesizare a Curții Constituționale cu excepții de neconstituționalitate au fost judecate în complet format din 3 judecători, indiferent de faza procesului penal în care s-a pronunțat încheierea (de exemplu, prin Decizia nr. 92 din 14 februarie 2019, Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție, ca instanță de judecată imediat superioară, în complet format din 3 judecători, a soluționat recursul împotriva dispoziției de respingere a cererii privind sesizarea Curții Constituționale, cuprinsă într-o încheiere pronunțată de judecătorul de cameră preliminară de la Curtea de Apel Iași în procedura camerei preliminare și prin Decizia nr. 106 din 21 februarie 2019, Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție, ca instanță de judecată imediat superioară, în complet format din 3 judecători, a soluționat recursul împotriva dispoziției de respingere a cererii privind sesizarea Curții Constituționale, cuprinsă într-o încheiere pronunțată de judecătorul de cameră preliminară de la Curtea de Apel Timișoara în procedura reglementată în art. 341 din Codul de procedură penală.

S-a menționat că această soluție este aplicabilă indiferent de faza procesului penal în care este pronunțată încheierea (indiferent dacă încheierea este pronunțată de judecătorul de drepturi și libertăți sau de judecătorul de cameră preliminară), întrucât completurile formate din judecători de drepturi și libertăți și completurile formate din judecători de cameră preliminară nu au competența de a soluționa calea de atac a recursului.

c) Nu în ultimul rând, concluziile de la lit. a) și b) se întemeiază și pe dispozițiile din Codul de procedură penală.

În acest sens, potrivit dispozițiilor art. 425¹ alin. (1) teza I din Codul de procedură penală „*calea de atac a contestației se poate exercita numai atunci când legea o prevede expres*”. Or, nicio dispoziție din fondul activ al legislației nu prevede calea de atac a contestației împotriva încheierii prin care se respinge, ca inadmisibilă, cererea de sesizare a Curții Constituționale.

În conformitate cu dispozițiile art. 53 din Codul de procedură penală, care reglementează competența judecătorului de drepturi și libertăți „*judecătorul de drepturi și libertăți este judecătorul care, în cadrul instanței, potrivit competenței acesteia, soluționează, în cursul urmăririi penale, cererile, propunerile, plângerile, contestațiile sau orice alte sesizări privind: a) măsurile preventive; b) măsurile asigurătorii; c) măsurile de siguranță cu caracter provizoriu; d) actele procurorului, în cazurile expres prevăzute de lege; e) încuviințarea perchezițiilor, a folosirii metodelor și tehnicilor speciale de supraveghere sau cercetare ori a altor procedee probatorii potrivit legii; f) procedura audierii anticipate; g) alte situații expres prevăzute de lege*”.

Nici dispozițiile art. 53 din Codul de procedură penală și nici alte dispoziții legale în vigoare nu atribuie în competența judecătorului de drepturi și libertăți, ca judecător unic sau în complet format din 2 judecători, soluționarea recursurilor împotriva încheierilor prin care se resping, în cursul urmăririi penale, cererile de sesizare a Curții Constituționale.

De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 54 din Codul de procedură penală, care reglementează competența judecătorului de cameră preliminară, „*judecătorul de cameră preliminară este judecătorul care, în cadrul instanței, potrivit competenței acesteia: a) verifică legalitatea trimiterii în judecată dispuse de procuror; b) verifică legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor procesuale de către organele de urmărire penală; c) soluționează plângerile împotriva soluțiilor de neurmărire sau de netrimiteră în judecată; d) soluționează alte situații expres prevăzute de lege*”.

Nici în acest caz dispozițiile art. 54 din Codul de procedură penală sau alte dispoziții legale în vigoare nu atribuie în competența judecătorului de cameră preliminară, ca judecător unic ori în complet format din 2 judecători, soluționarea recursurilor împotriva încheierilor prin care se resping cererile de sesizare a Curții Constituționale, în cursul procedurii camerei preliminare sau în cursul procedurii plângerii împotriva soluțiilor de neurmărire ori de netrimiteră în judecată.

În consecință, Codul de procedură penală nu poate constitui temei legal pentru recalificarea recursului ca fiind contestație sau pentru soluționarea recursului în complet format din judecători de drepturi și libertăți ori din judecători de cameră preliminară.

7. Punctul de vedere al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

La data de 8 iulie 2019, prin Adresa nr. 1.176/C/1.456/III-5/2019, s-a transmis la dosar punctul de vedere al prim-adjunctului procurorului general la Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în care s-a apreciat că ***soluția legală este cea exprimată de a doua orientare jurisprudențială.***

Astfel, s-a relevat că, pe de o parte, potrivit art. 1 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești, iar, pe de altă parte, că, în conformitate cu dispozițiile art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, dacă excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale. Încheierea poate fi atacată numai cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare, iar recursul se judecă în termen de 3 zile. Din interpretarea dispozițiilor anterior enunțate se desprinde faptul că recursul reprezintă o cale de atac cu o fizionomie juridică proprie, care în materia procesual penală nu poate fi recalificată ca apel, contestație sau plângere, iar competența de judecată a acestuia revine instanței de judecată imediat ierarhic superioară.

S-a reținut că prin Decizia nr. 321 din 9 mai 2017 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 20 iulie 2017) Curtea Constituțională a statuat că, potrivit art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, *recursul este o cale de atac pe care legiuitorul a conceput-o, distinct de orice calificare procesual civilă sau penală, numai în privința hotărârilor judecătorești prin care se respinge cererea de sesizare a Curții Constituționale. Prin urmare, acest recurs este un remediu judiciar care nu preia niciunul dintre elementele și caracteristicile proprii recursului din Codul de procedură civilă sau penală. Dat fiind faptul că textul este aplicabil în materie civilă și penală, acesta își menține natura juridică de cale de atac specială ce nu poate fi calificată în funcție de reglementările proprii procedurii penale sau civile. Această cale de atac cu o fizionomie proprie nu poate fi considerată nici recurs în sensul propriu al termenului prevăzut de Codul de procedură civilă sau penală și nici apel, contestație sau plângere în sensul Codului de procedură penală. Mai mult, Curtea reține că aceeași cale de atac nu poate purta denumiri diferite în funcție de procedura civilă sau penală în care intervine*” (paragraful 21). Totodată, în considerentele aceleiași decizii, Curtea a reținut că „*obiectul recursului este acela al verificării aprecierii instanței ierarhic inferioare cu privire la soluția pe care aceasta a adoptat-o de respingere a cererii de sesizare a Curții Constituționale, motivată de neîndeplinirea condițiilor de admisibilitate a excepției de neconstituționalitate prevăzute în mod exclusiv în art. 29 alin. (1)—(3) din Legea nr. 47/1992. Cu alte cuvinte se verifică legalitatea respingerii cererii de sesizare a Curții Constituționale prin prisma acestor condiții*” (paragraful 22). „*(...) Cu alte cuvinte, o încheiere de respingere a cererii de sesizare a Curții Constituționale poate fi atacată la instanța ierarhic superioară până la ultima instanță în ierarhia instanțelor judecătorești. Prin urmare, această soluție legislativă este constituțională, fiind în acord cu art. 21 și art. 129 din Constituție*” (paragraful 23).

În opinia exprimată s-a mai evidențiat faptul că atât art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, cât și Decizia Curții Constituționale nr. 321 din 9 mai 2017 nu permit atribuirea competenței de a soluționa recursul în favoarea completurilor formate din judecători de drepturi și libertăți sau din judecători de cameră preliminară, în ipoteza în care încheierea la fond este pronunțată de judecătorul de drepturi și libertăți ori de judecătorul de cameră preliminară. Mai mult, decizia Curții Constituționale anterior menționată exclude posibilitatea recalificării recursului ca fiind contestație și posibilitatea stabilirii competenței în favoarea completurilor formate din judecători de drepturi și libertăți ori din judecători de cameră preliminară.

Totodată, s-a mai menționat că și jurisprudența Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, ulterioară Deciziei Curții Constituționale nr. 321 din 9 mai 2017, a relevat faptul că dispozițiile art. 29 din Legea nr. 47/1992 au reglementat calea de atac ca fiind recurs, și nu apel sau contestație⁵: „*Raportat la statuările instanței de contencios constituțional, instanța supremă a constatat că obiectul cauzei pendinte este o cale de atac — recursul — formulată împotriva dispoziției de respingere a cererii de sesizare a Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 295 alin. 1 din Codul penal, cuprinsă în încheierea pronunțată de instanța de apel. În ceea ce privește cadrul procesual al cauzei, reținând că, potrivit deciziei Curții Constituționale anterior evocate, calea de atac prevăzută art. 29 alin. 5 din Legea nr. 47/1992 nu preia niciunul dintre elementele și caracteristicile proprii recursului (respectiv apelului) prevăzute de Codul de procedură civilă sau penală, Înalta Curte constată că, până la adoptarea unei soluții legislative corespunzătoare, aplicabilitatea, în materia de referință, implică, totuși, recunoașterea și valorificarea principiilor generale care guvernează căile de atac, consacrate de Codul de procedură penală”.*

În susținerea opiniei exprimate s-a mai arătat că, ori de câte ori Înalta Curte de Casație și Justiție a fost sesizată de către instanțele inferioare cu privire la constatarea intervenției unui caz de întrerupere a cursului justiției, soluționând conflictele negative de competență, a declinat cauzele în favoarea instanțelor de recurs imediat superioare⁶, relevându-se că aceeași concluzie a derivat și din modificările legislative adoptate prin Legea nr. 207/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară.

Astfel, potrivit art. 31 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, introdus prin Legea nr. 207/2018, se prevede că pentru recursurile împotriva încheierilor prin care curțile de apel și Curtea Militară de Apel resping cererile de sesizare a Curții Constituționale, completul de judecată este format din 3 judecători. Completurilor formate din 2 judecători de drepturi și libertăți și completurilor formate din 2 judecători de cameră preliminară le este rezervată exclusiv competența de a soluționa calea de atac a contestației (adică împotriva încheierilor pronunțate de judecătorii de drepturi și libertăți și de judecătorii de cameră preliminară). Referitor la tribunale și curțile de apel, în art. 54 alin. (2) din aceeași lege, se prevede că recursurile se judecă în complet format din 3 judecători, cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel. Pe cale de consecință, completurilor formate din 2 judecători de drepturi și libertăți și completurilor formate din 2 judecători de cameră preliminară le este rezervată exclusiv competența de a soluționa calea de atac a contestației.

În concluzie, completurile formate din judecători de drepturi și libertăți și din judecători de cameră preliminară judecă exclusiv, potrivit Legii nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, calea de atac a contestației, și nu calea de atac a recursului, iar recursurile se judecă în complet format din 3 judecători S-a apreciat că această soluție trebuie aplicată indiferent de faza procesului penal în care este pronunțată încheierea de respingere a unei excepții de neconstituționalitate, întrucât completurile formate din judecători de drepturi și libertăți și completurile formate din judecători de cameră preliminară nu au competența de a soluționa calea de atac a recursului.

S-a mai arătat că și în cazul Înaltei Curți de Casație și Justiție, în lipsa unor dispoziții exprese referitoare la Secția penală în Legea nr. 304/2004, republicată, completurile de 5 judecători judecă recursurile exercitate împotriva hotărârilor de respingere a cererilor de sesizare a Curții Constituționale, pronunțate atât de această secție, cât și pe cele pronunțate de un alt complet de 5 judecători [potrivit art. 24 alin. (2) din același act normativ].

Pe de altă parte, s-a susținut că, potrivit art. 425¹ alin. (1) din Codul de procedură penală, „*calea de atac a contestației se poate exercita numai atunci când legea o prevede expres, prevederile prezentului articol fiind aplicabile când legea nu prevede altfel*”. Or, nicio dispoziție din legislația în vigoare nu prevede calea de atac a contestației împotriva încheierii prin care se respinge ca inadmisibilă cererea de sesizare a Curții Constituționale. Mai mult, dispozițiile art. 53 din același cod reglementează **competența judecătorului de drepturi și libertăți** în sensul că acesta este judecătorul „*care în cadrul instanței, potrivit competenței acesteia, soluționează, în cursul urmăririi penale, cererile, propunerile, plângerile, contestațiile sau orice alte sesizări privind: a) măsurile preventive; b) măsurile asigurării; c) măsurile de siguranță cu caracter provizoriu; d) actele procurorului în cazurile expres prevăzute de lege; e) incuviințarea perchezițiilor, a folosirii metodelor și tehnicilor speciale de supraveghere sau cercetare ori a altor procedee probatorii potrivit legii; f) procedura audierii anticipate; g) alte situații expres prevăzute de lege*”.

Totodată, dispozițiile art. 54 din același act normativ se referă la **competența judecătorului de cameră preliminară** și nu atribuie acestuia, ca judecător unic ori în complet format din 2 judecători, soluționarea recursurilor împotriva încheierilor prin care se resping cererile de sesizare a Curții Constituționale, în cursul procedurii de cameră preliminară sau în cursul procedurii plângerii împotriva soluțiilor de neurmărire ori de netrimitere în judecată. Pe cale de consecință, legiuitorul penal român a statuat că legea generală (Codul de procedură penală) nu poate constitui temei legal pentru recalificarea recursului în contestație sau apel și nici pentru soluționarea recursului în complet format din judecători de drepturi și libertăți ori din judecători de cameră preliminară.

S-a conchis în sensul că recursul împotriva încheierii prin care judecătorul, tribunalul sau curtea de apel a respins, ca inadmisibilă, cererea de sesizare a Curții Constituționale cu o excepție de neconstituționalitate se soluționează de către instanța de judecată imediat superioară, în complet format din 3 judecători, indiferent de faza procesului penal în care a fost pronunțată încheierea și s-a solicitat ca printr-o decizie obligatorie, ca urmare a constatării că problema de drept a primit o soluționare diferită, să se stabilească modul unitar de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale, conform art. 474 din Codul de procedură penală.

8. Raportul asupra recursului în interesul legii

Referitor la chestiunea de drept ce face obiectul sesizării și care a fost soluționată diferit de instanțele judecătorești, judecătorul-raportor a considerat că, în cauză, sunt întrunite în mod formal condițiile de admisibilitate a sesizării Colegiului de conducere al Curții de Apel București impuse de art. 471 alin. (1)—(3) din Codul de procedură penală și, reținând în esență că, la nivel național, s-au conturat patru orientări jurisprudențiale evidențiate prin hotărâri judecătorești definitive pronunțate pe problema de drept, a achiesat la cea de-a doua orientare jurisprudențială. Astfel, judecătorul raportor, ca urmare

⁵ Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală, Decizia nr. 31 I/A din 15 septembrie 2017, publicată pe site-ul www.scj.ro.

⁶ Încheierile nr. 54 și 55 din 1 februarie 2018 ale Secției penale din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, publicate pe site-ul www.scj.ro.

a analizei detaliate efectuate prin prisma art. 29 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, a considerentelor Deciziei Curții Constituționale nr. 321 din 9 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 20 iulie 2017, precum și a Deciziei nr. XXXVI din 11 decembrie 2006 a Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțate în recurs în interesul legii, a dispozițiilor art. 31 alin. (1) lit. h), art. 54 alin. (2), ambele din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și a prevederilor art. 53, 54 și art. 425¹ alin. (1) teza I din Codul de procedură penală, a considerat că **recursul** este calea de atac exercitată împotriva încheierii prin care judecătoria, tribunalul și curtea de apel resping ca inadmisibilă cererea de sesizare a Curții Constituționale a României cu o excepție de neconstituționalitate (complet de drepturi și libertăți, complet de cameră preliminară, instanță de judecată), iar **competența** de soluționare a căii de atac **revine instanței de judecată imediat/ierarhic superioară, în complet de recurs, compus din 3 judecători**, independent de competența funcțională (judecător de drepturi și libertăți, judecător de cameră preliminară, instanță de judecată) a organului judiciar ce a pronunțat hotărârea atacată.

9. Înalta Curte de Casație și Justiție

9.1. Analiza condițiilor de admisibilitate

Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a făcut de către Colegiul de conducere al Curții de Apel București în temeiul dispozițiilor art. 471 alin. (1) din Codul de procedură penală, care stabilește că, pentru asigurarea interpretării și aplicării unitare a legii de către toate instanțele judecătorești, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție sau colegiile de conducere ale curților de apel, precum și Avocatul Poporului au îndatorirea să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra chestiunilor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești.

Verificând regularitatea investiției, în raport cu prevederile legale menționate anterior, care enumeră, în categoria subiecților de drept care pot promova recurs în interesul legii, colegiile de conducere ale curților de apel, se constată că această primă condiție referitoare la calitatea procesuală activă a titularului sesizării este îndeplinită.

Tot sub aspectul condițiilor de admisibilitate, dispozițiile art. 471 alin. (2) din Codul de procedură penală prevăd în mod imperativ ca cererea să cuprindă pe lângă soluțiile diferite date problemei de drept și motivarea acestora, jurisprudența Curții Constituționale, a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a Curții Europene a Drepturilor Omului sau, după caz, a Curții de Justiție a Uniunii Europene, opiniile exprimate în doctrina relevantă în domeniu, precum și soluția ce se propune a fi pronunțată în recurs în interesul legii, iar în mod formal, sesizarea îndeplinește condițiile menționate în contextul în care cuprinde soluția ce se propune de către titular și nu se limitează în a expune cele patru orientări jurisprudențiale ale instanțelor naționale.

Dispozițiile art. 471 alin. (3) din Codul de procedură penală prevăd că cererea de recurs în interesul legii trebuie să fie însoțită, sub sancțiunea respingerii ca inadmisibilă, de copii ale hotărârilor judecătorești definitive din care rezultă că problemele de drept care formează obiectul judecății au fost soluționate în mod diferit de instanțele judecătorești, sancțiunea nerespectării acestei dispoziții fiind prevăzută expres de art. 472 din Codul de procedură penală. Astfel, dispozițiile legale menționate statuează în sensul că: „*Recursul în interesul legii este admisibil numai dacă se face dovada că problemele de drept care*

formează obiectul judecății au fost soluționate în mod diferit prin hotărâri judecătorești definitive, care se anexează la cerere.”

Din analiza hotărârilor judecătorești atașate actului de sesizare în dovedirea existenței unei jurisprudențe neunitare cu privire la problema de drept ce face obiectul recursului în interesul legii se constată că în susținerea celor patru opinii, deși au fost comunicate mai multe hotărâri judecătorești definitive, analiza lor relevă faptul că sesizarea formulată tinde la identificarea de către instanța supremă a modului de aplicare în timp a unei decizii a Curții Constituționale, iar, pe de altă parte, dezlegarea de drept vizează doar aspecte teoretice, cu caracter general, **referitoare la efectele Deciziei nr. 321 din 9 mai 2017 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 20 iulie 2017.**

Referitor la aplicarea directă de către instanțele judecătorești a deciziilor sale, Curtea Constituțională a arătat în Decizia nr. 186 din 18 noiembrie 1999 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 16 mai 2000) că „*dispozițiile constituționale pot și trebuie să fie aplicate în mod direct de către instanțele judecătorești și în cazul în care, printr-o decizie a Curții Constituționale, a fost constatată neconstituționalitatea prevederilor legale existente, iar legiuitorul nu a procedat încă la modificarea sau abrogarea, după caz, a acelor prevederi legale*”. Așadar, deciziile Curții Constituționale, fiind obligatorii și având forță pentru viitor, au putere de lege, iar având putere de lege, în dreptul penal substanțial, vor genera situații tranzitorii, în care se va pune problema legii penale mai favorabile ori cea a dezincriminării, în considerare art. 5 ori art. 4 din Codul penal.

Forța obligatorie ce însoțește actele jurisdicționale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului, ci și considerentelor pe care acesta se sprijină (Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1 din 17 ianuarie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 16 din 26 ianuarie 1995, Decizia nr. 223 din 13 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 256 din 18 aprilie 2012, Decizia nr. 3 din 15 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 29 ianuarie 2014), nefiind necesare din această perspectivă alte clarificări.

Prin urmare, efectele deciziilor Curții Constituționale nu pot fi interpretate, în procesul de aplicare a legii, de către alte instituții ale statului, întrucât un atare demers ar genera o știrbire a competenței sale exclusive în materie, ci trebuie aplicate într-un mod conform considerentelor sale, la cazul dedus judecății.

Referitor la efectele deciziilor Curții Constituționale se reține că, potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (4) din Constituție, deciziile prin care Curtea Constituțională declară neconstituționalitatea unei dispoziții legale, indiferent de tipul acestora (simple, interpretative sau manipulatorii) sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.

De asemenea, potrivit art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, decizia prin care se constată neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau ordonanță în vigoare este definitivă și obligatorie.

Din interpretarea dispozițiilor legale anterior menționate rezultă că toate deciziile Curții Constituționale au ca efect obligația organelor de aplicare a legilor de a se conforma acestora, în sensul de a nu aplica prevederile constatate neconstituționale, iar, în cazul celor interpretative, aceste organe trebuie să își adapteze practica în conformitate cu interpretarea dată normei de către instanța de contencios constituțional.

Or, în aceste condiții, a solicita instanței supreme clarificări suplimentare cu privire la aspectele învederate în conținutul sesizării echivalează cu o nesocotire a plenitudinii de jurisdicție a Curții Constituționale în domeniul controlului de neconstituționalitate.

Pentru considerentele anterior expuse, constatând că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală, în temeiul art. 477 din Codul de procedură penală, se va respinge ca inadmisibilă sesizarea formulată de Colegiul de conducere al Curții de Apel București având ca obiect interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor vizând *competența funcțională (complet de drepturi și libertăți, complet de cameră preliminară, instanță de judecată) de soluționare a căii de atac împotriva încheierii prin care a fost respinsă ca inadmisibilă cererea de sesizare a Curții Constituționale a României cu o excepție de neconstituționalitate.*

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibil, recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel București având ca obiect interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor vizând *competența funcțională (complet de drepturi și libertăți, complet de cameră preliminară, instanță de judecată) de soluționare a căii de atac împotriva încheierii prin care a fost respinsă ca inadmisibilă cererea de sesizare a Curții Constituționale a României cu o excepție de neconstituționalitate.*

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 474 alin. (4) din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 11 noiembrie 2019.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ILIE IULIAN DRAGOMIR

Pentru magistrat-asistent Silvia Sanda Iancu,
eliberat din funcție prin pensionare,
semnează prim-magistratul-asistent,
Aneta Ionescu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

